

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, be-
tragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er
vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 37:

**Forslag til lov om ændring af lov om forbud
mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet
m.v. (Gennemførelse af direktiv om etnisk li-
gebehandling og beskæftigelsesdirektivet).**

Af Anne-Marie Meldgaard (S) m.fl.

(Fremsat 21/10 2003).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Så står jeg her igen.

Jeg må sige, at jeg synes, det er beklageligt, at
nærværende lovforslag er fremsat. Det er beklag-
ligt, fordi vi bryder med en glimrende traditi-
on for minimumsimplementering af arbejds-
markedsdirektiver. Som jeg redegjorde for før, er
fordelene ved denne metode åbenbare: Det til-
godeser den danske model, idet arbejdsmarke-
dets parter ved, hvad de har at holde sig til i for-
hold til kommende EU-krav, og de undgår der-
med, at direktiverne bruges som løftestang for at
få gennemført mere vidtgående regler eller mere
restriktive regler. Den danske model, altså par-
ternes autonomi, er noget, vi i den grad kerer os
om, og det er jo både i forhold til den nationale
og EU-retlige lovgivningsproces.

Så er der selvfølgelig også de principielle pa-
rlamentariske problemer, som jeg mener Social-
demokratiets forslag rejser. Det er lige præcis de
forhold, der gør, at jeg mener, at L 37 er proble-
matisk.

Hvad angår indholdet af forslaget, kan rege-
ringen naturligvis støtte den del af forslaget,
som svarer til regeringens eget forslag. Derimod
kan regeringen ikke støtte etableringen af det
nye nævn for ligebehandling på arbejdsmarke-

det, først og fremmest af den simple årsag, at vi
ikke mener, at der er brug for et nævn. De eksis-
terende fora sikrer efter min bedste overbevis-
ning lønmodtageres rettigheder. Det er jo det,
der er det centrale.

Selvfølger skal mennesker ikke diskriminere-
res på grund af deres etnicitet eller seksuelle
præferencer. Det er forhold, der er komplet irre-
levante i forhold til den enkeltes evner til at yde
et stykke arbejde. Hvis en person i dag føler sig
diskrimineret, kan vedkommende gå til sin fag-
forening, og den afgør så, om sagen skal forføl-
ges fagretligt. Hvis fagforeningen afstår, må den
enkelte ligesom de uorganiserede lønmodtagere
gå til domstolene for at få sagen afgjort.

Det er et temmelig godt system, vi har fået
etableret i Danmark. Organisationsprocenten er
jo også skyhøj. Hver gang vi lovgiver unødven-
digt om ansættelsesretlige forhold, så undermi-
nerer vi jo trepartsmodellen, og jeg ved ikke,
hvorfor det lige er mig, der skal sige det, men
forslaget tilskynder jo ikke ligefrem lønmodta-
gerne til at organisere sig. Men det er måske det,
man gerne vil.

Hertil kommer så, at vi har oprettet Institut
for Menneskerettigheder som en selvstændig
enhed under Dansk Center for Internationale
Studier og Menneskerettigheder. Instituttet har
netop til opgave at bistå ofre for forskelsbehand-
ling med at få behandlet deres sager, og hermed
lever Danmark op til sine internationale forplig-
telser.

Jeg synes, det er meget betænkeligt, hvis man
allerede nu opretter et nyt nævn til at handle
de samme sager. Hvad er behovet for det? Hvor-
for afventer vi nu ikke resultaterne af instituttets
virksomhed? Hvor mange sager er der? Hvad
vedrører de sager? Hvordan ser instituttet på si-
tuationen? Føler de sig begrænset i deres hand-
lemuligheder?

I stedet sætter man vognen foran hesten og
foreslår oprettelsen af et nyt, meget omfattende
organ med den bredest mulige kompetence,
både hvad angår sagsområder og procedurer,
uden at man aner det fjerneste om, om der er
brug for det. Forslaget er endda så snedigt affat-
tet, at når vi om nogen tid skal implementere
forbuddet mod forskelsbehandling på grund af
alder og handicap i loven, vil nævnet automa-
tisk også få kompetence på disse områder.

Kl. 16.50

Må jeg i øvrigt spørge forslagsstillerne: Hvor-
dan skal forholdet være mellem det nye nævn
og instituttet? Skal instituttet bistå med at få sa-

ger behandlet i nævnet? Skal instituttet fratages sin kompetence, eller skal man kunne vælge frit, om man vil gå det ene eller det andet eller begge steder hen med sin klage?

Sammenfattende er det min opfattelse, at der er tale om en meget betænkelig, voldsom overimplementering af et direktiv, som Danmark i dag skylder at implementere, uden at der fra forslagsstillernes side er gjort skyggen af et forsøg på at godtgøre et behov.

Det, der er brug for, er, at vi nu giver Institut for Menneskerettigheder en chance for at spille den rolle, de er tiltænkt. Hvis nogle så på et senere tidspunkt kan godtgøre, at der er brug for supplerende foranstaltninger, så lad os tale om det til den tid på en ordentlig og forberedt måde og ikke som et kupforsøg, fordi vi i dag skylder at implementere et direktiv.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Fru Charlotte Antonsen som ordfører.

Charlotte Antonsen (V):

Socialdemokratiets forslag indeholder en EU-implementering af forbud mod forskelsbehandling, som er identisk med det forslag fra beskæftigelsesministeren, som netop er blevet førstebehandlet. Denne del af forslaget er vi naturligvis enige i. Derfor vil jeg koncentrere mig om den del af forslaget, som Socialdemokraterne selv har udtænkt, nemlig forslaget om at oprette et nyt nævn.

Socialdemokratiet foreslår, at vi skal have et nyt nævn, et nævn for ligebehandling på arbejdsmarkedet. Dette nævn skal laves af hensyn til danske indvandrere. Ræsonnementet er tilsyneladende, at når der er en lavere organisationsprocent blandt danske indvandrere, så kan fagforeningerne ikke længere klare opgaverne med at sikre ordnede forhold såsom ligebehandling og ikkediskrimination på arbejdspladserne.

Når fagforeningerne så ikke efter Socialdemokratiets mening længere kan klare sagerne, skal problemet løses ved, at der ved siden af fagforeningerne skal oprettes et nyt statsligt nævn. Dette nævn skal så sikre ligebehandling på de danske arbejdspladser. Angiveligt ønsker Socialdemokratiet med forslaget at fremme integration. I Venstre mener vi, at det modsatte vil være resultatet.

Hvis man siger til fagforeningerne og til indvandrerne, at man nu opretter et særligt statsligt nævn for indvandrere og deres problemer, læg-

ges der tværtimod op til, at man i endnu højere grad end i dag deler arbejdsmarkedet op i to: en del for de etniske danskere og en del for de ikke-etniske danskere.

I Venstre ønsker vi, at indvandrerne er, som vi andre er – på arbejdsmarkedet, på virksomhederne, i fagforeningerne. Der er fortsat behov for en målrettet indsats for integration. Integrationen starter med at lære dansk. Derfor gælder det om at blive en del af den almindelige danske hverdag. Det vil ikke ske med Socialdemokratiets forslag. Tværtimod lægges der op til yderligere at holde indvandrerne væk fra os andre. Forslaget skader tilmed den såkaldt danske model, fordi nævnet skal beskæftige sig med opgaver, der hidtil primært er blevet løst af arbejdsgiver og fagbevægelse sammen.

Der til kommer, at man endda ønsker, at nævnet for ligebehandling på arbejdsmarkedet også skal tage sig af de sager fra de organiserede lønmodtagere, som fagforeningerne ikke længere selv ønsker at rejse.

Hvis Socialdemokratiets synspunkt er, at der ikke længere er tillid til, at fagforeningerne kan løfte de nye opgaver med ikkediskrimination og integration på arbejdsmarkedet, ville det da være meget lettere og mere smertefrit at henvende sig direkte til fagforeningerne og bede om, at de i større udstrækning end tidligere burde tage integrationsproblemerne alvorligt. Et sådant initiativ ville vi gerne støtte i Venstre. Men vi kan altså ikke støtte dette nævn.

Da Det Konservative Folkeparti desværre ikke kan være til stede, skal jeg på ordførerens, hr. Lars Barfoeds vegne oplyse, at Det Konservative Folkeparti heller ikke kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Når jeg hører Venstres ordfører tale om fagbevægelsen, kan man godt få den opfattelse, at fagbevægelsen fører alle sager, også for uorganiserede, og at det kun er indvandrere og udlændinge, det her handler om. Derfor vil jeg spørge fru Charlotte Antonsen, om hun har fået en særaftale med fagbevægelsen om, at de vil føre den her slags sager, for så kan jeg godt se, at der ikke er nogen grund til at have det her.

Så synes jeg også, at Venstre skylder at fortælle, hvorfor Venstre ikke synes, at der skal være lige muligheder for alle på arbejdsmarkedet også for dem, der måske har lidt svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er altså en ejendommelig dag i dag. Først løber fru Meldgaard fra EU, og nu løber fru Meldgaard fra fagbevægelsen.

Jeg bliver altså nødt til at henholde mig til det lovforslag, vi har fået fremlagt. Der står på side 14 i Socialdemokratiets eget forslag, at nævnet kan behandle klager om forskelsbehandling på arbejdsmarkedet fra organiserede arbejdstagere, som ikke får bistand fra deres faglige organisation. Man opretter med andre ord et nævn, der bl.a. skal have til opgave at tage sig af de sager, som i dag varetages af fagforeningerne. Det kan fru Meldgaard altså ikke tale sig ud af, det står sort på hvidt i fru Meldgaards eget forslag.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er fuldstændig korrekt, men der står også mange andre ting, og det, fru Charlotte Antonsen læser op her fra forslaget, er en del af en helhed. Det er jo sådan, at arbejdsmarkedet også er indrettet på en sådan måde, at selv om man er medlem af en fagforening, så er man måske ikke medlem af en hovedaftale og har de samme rettigheder, som en sådan giver. Socialdemokratiet har et ønske om, at det er hele arbejdsmarkedet, der skal have lige muligheder, ikke kun uorganiserede eller organiserede eller udlændinge, men hele arbejdsmarkedet under ét.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil bare bede fru Charlotte Antonsen om at bekræfte, at mange af de personer, der kommer i fare, eller man kan måske oven i købet sige, der især kommer i fare for forskelsbehandling, ikke er overenskomstdækkede. Det er sådan set, uanset om de står i fagforening eller ej og overenskomsterne f.eks. ikke dækker ansættelsessituationen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil tage hr. Søndergaard først. Jamen det var lige præcis det, jeg nævnte i min ordførertale. Noget af det, der er baggrunden for, at Socialdemokraterne fremsætter forslaget, er, at organisationsprocenten for indvandrere ifølge Socialdemokraterne er for lav. Så var det klogeste at sige, at fagbevægelsen skulle interessere sig lidt mere for indvandrerne, så kunne det være, at flere

indvandrere meldte sig ind; det er jo vores løsning på dét problem.

Fru Anne-Marie Meldgaard siger, at der er mange andre ting i forslaget: Ja, det er der. Vi har jo i dag en mulighed for at sikre ligebehandling og ikkediskrimination via fagforeningerne, hvis man er organiseret, eller via de civile domstole, og nu har Socialdemokratiet så et forslag, som også handler om, at vi skal have et lille nævn, hvor der skal sidde en dommer, to jurister, hvor den ene jurist skal være en kvinde, og den anden skal have en anden etnisk baggrund, og så skal der sidde en fra LO og en fra DA.

Kan Socialdemokratiets ordfører ikke komme herop og forklare mig, hvordan disse fem personer skulle være bedre til at sikre ligestilling og ligebehandling end samtlige landets domstole og samtlige landets fagforeninger? Det har intet med sagen at gøre, det er et omsvøbsdepartement, og det er jo, fordi Socialdemokratiet åbenbart ikke længere tiltror fagbevægelsen, at den kan løfte nutidens opgaver.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Anne-Marie Meldgaard for sin tredje og sidste korte bemærkning, derefter hr. Søndergaard, også for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg vil bare spørge fru Charlotte Antonsen, om det ikke er korrekt, at man skal have et arbejde, før man kan melde sig ind i en fagforening, og om det ikke er rigtigt, at den diskrimination, vi prøver at forhindre her i dag, ofte sker for de grupper her, før de får et arbejde. Altså har de ikke en reel mulighed for at melde sig ind i en fagforening og på den måde have en klageadgang gennem deres fagforening. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Forstår jeg Venstres ordfører på den måde, at det er Venstres opfattelse – og det vil jeg da godt have bekræftet af ministeren – at fagforeningerne har ret til at føre sager for deres medlemmer, uanset om de arbejder på et område, der ikke er overenskomstdækket, og at de har ret til at føre sager for deres medlemmer, uanset om deres medlemmer ikke er ansat et sted og derfor ikke har haft mulighed for at melde sig ind?

Især det første er interessant, for det vil være en dramatisk udvidelse af fagbevægelsens muligheder, som jeg vil hilse velkommen. Jeg synes, at vi straks skal lave et lovforslag sammen eller på en eller anden måde finde ud af at få det her stadfæstet, denne vidunderlige ting, som fru Charlotte Antonsen heroppefra kundgjorde, nemlig at fagforeninger har ret til at gå ind på områder, hvor der ikke er overenskomster og føre sager for deres medlemmer.

Det er en stor dag for fagbevægelsen, vi har oplevet her.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Til fru Anne-Marie Meldgaard: Det, der er det afgørende for de mennesker, der ikke er på arbejdsmarkedet, de indvandrere, der endnu ikke er kommet ind på arbejdsmarkedet, er, at de får et arbejde. Det er jeg enig med fru Meldgaard i.

Der nytter det altså ikke noget, at man begynder at foregøgle dem, at de via et lille nævn, der består af en dommer, to jurister, hvoraf den ene skal være en etnisk ikkedansker og den anden skal være en kvinde, samt en repræsentant fra LO og en repræsentant fra DA, har større chance for at komme ind på arbejdsmarkedet. Det er et pseudoforslag, fordi Socialdemokraterne har følt, at de burde komme med et eller andet på integrationsområdet.

Hr. Søndergaard har jeg allerede svaret. Jeg kan se, at hr. Søndergaard benægter det, men jeg skal gerne gentage mit svar: Jo, fagforeningerne tager sig af de medlemmer, der er af fagforeningerne, og de civile domstole tager sig af dem, der ikke er organiseret.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Søndergaard for sin tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen, jeg vil så godt have ministeren til at bekræfte, at fagforeningerne har mulighed for at køre sager på områder, hvor der ikke er overenskomstdækning.

Det kan ministeren sikkert uden tvivl gøre, det vil være fint.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker fru Charlotte Antonsen ordet? (*Ophold*).
Ja.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Nej, det kan man ikke, men man kan føre sager ved de civile domstole.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Og så er det hr. Bøgsted som ordfører.

Bent Bøgsted (DF):

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti heller ikke kan støtte det her lovforslag. Det tror jeg egentlig også at fru Anne-Marie Meldgaard vidste på forhånd, det har vi ikke gjort noget for at skjule.

Jeg kunne såmænd gentage det, jeg sagde ved det forrige lovforslag, for det er jo stort set det samme, bortset fra at der i fru Anne-Marie Meldgaards forslag ligger noget med et nævn, hvor man kan klage. Som jeg ser det klagenævn, så kan det være udtryk for, at der kommer så mange sager, at der er behov for et klagenævn, fordi den almindelige retslige instans i Danmark ikke vil kunne magte det antal sager, der vil komme. Det er det, man kan frygte.

Jeg synes egentlig, at fru Anne-Marie Meldgaard skulle tage en snak med beskæftigelsesministeren om det her lovforslag om at sende det tilbage til EU og sige: Det her er simpelt hen ikke godt nok, det kan vi ikke acceptere i Danmark. Om igen, EU, I har ikke gjort sagerne godt nok. I er kommet med noget her, som vi overhovedet ikke kan acceptere i Danmark. Så må man få embedsmændene i EU til at kigge på det igen, de embedsmænd, der sidder dernede, og som vi betaler i dyre domme for, at de skal lave noget godt. Så kunne de for en gangs skyld lave noget for deres penge, der kunne bruges i Danmark.

Jeg tror, det ville være en god løsning, hvis fru Anne-Marie Meldgaard snakker med ministeren om det, og det så bliver sendt retur til EU. Det vil være løsning nummer et. Det er det, vi i Dansk Folkeparti vil opfordre til, at man siger til EU: Det her er ikke godt nok, det kan vi ikke acceptere.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte det her forslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Søndergaard som ordfører. Ja, sådan er det, det går somme tider lidt hurtigere, end man tror.

Søren Søndergaard (EL):

Ja, vi kan godt støtte det her forslag, for vi vil fastholde, at et reelt virkende forbud mod forskelsbehandling kræver en klageadgang også for de personer, som ikke kan gøre brug af deres faglige organisationer i sådanne sager. Og det kan der være flere grunde til, at man ikke kan.

Vi stillede i forbindelse med behandlingen af forslaget i sidste samling det forslag, at klageadgangen skulle ske igennem Institut for Menneskerettigheder på linje med klageadgangen i lov om etnisk ligestilling. Men beskæftigelsesministeren, Venstre og De Konservative og Dansk Folkeparti har lagt sig fast på at sige nej til den klageadgang.

Kl. 17.05

Det er Enhedslistens klare opfattelse, at betingelserne for, at loven mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet kan virke efter hensigten, fordrer, at den nævnte klageadgang bliver en del af loven. Vi synes egentlig, at ministeren – hvis ministeren er indstillet på at modvirke forskelsbehandlingen – burde gå positivt ind i det her forslag, som netop indeholder denne her klageadgang med oprettelsen af et nævn for ligebehandling på arbejdsmarkedet.

Det er som sagt en løsning, som vi fra Enhedslisten kan støtte, og vi håber, at der kan samles et flertal bag det her, så vi kan få en fungerende lov på området.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Betina Hoffmann som ordfører.

Betina Hoffmann (KD):

Vores ordfører på området kan desværre ikke være til stede, derfor skal jeg bare kort meddele, at vi støtter dette forslag.

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne-Marie Meldgaard.

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg må da indrømme, at jeg synes, det er sjældent, vi har forslag, der bliver gået til på den måde, vi har oplevet det ved de her to forslag, og jeg vil da godt takke for de tilkendegivelser, der har været om støtte til Socialdemokratiets forslag.

Det indeholder jo reelt det samme som regeringens forslag, blot har vi tilføjet, at der skal etableres et klagenævn for forskelsbehandling.

Det er jo klart, som ministeren gjorde opmærksom på, hvorfor vi nu skal overbyde og vil have et klagenævn og ikke bare ønsker en klageadgang i instituttet, ligesom der er på Integrationsministeriets område. Dertil kan jeg kun sige, at ministeren jo kunne have gjort noget for, at det blev den løsning. Det kunne vi have gjort, sidst vi behandlede forslaget.

Men når man fremsætter et forslag, så gør man det selvfølgelig ud fra det, man ønsker at have med i forslaget, og vi ønsker reelt et nævn, fordi vi mener, at det er det mest reelle til at løse de her problemer.

Vi har også fremsat det her forslag, fordi det sidste gang blev nedstemt, og det må da have stået klart for regeringen, at det ville komme op igen, og at et flertal i Folketinget ønskede en implementering, der også indeholder en klageadgang.

Ministeren prøvede også sidste gang, vi behandlede det her forslag, at spille forbavset over, at Socialdemokratiet krævede en klageadgang som en vis merimplementering, som kunne komme de uorganiserede og udlændingene til gode og dermed begrænse parternes selvbestemmelse.

Til det har jeg kun én ting at sige, og det er, at det er noget pjat. LO ønsker faktisk selv denne her klageadgang. De har faktisk opfordret os til at fremsætte vores alternative forslag, og de ønsker som os reel ligebehandling på arbejdsmarkedet, og det gælder hele arbejdsmarkedet.

Personlig prioriterer jeg sådan, at det er vigtigere, at uorganiserede og udlændinge kommer ud på arbejdsmarkedet, selv om jeg også gerne så, de kom ind i en fagforening.

Jeg vil ikke, som Venstres ordfører allerede har gjort, nævne, hvem nævnet skal bestå af, vi kender alle sammen nævnssammensætninger, men det er klart, at nævnet for ligebehandling på arbejdsmarkedet ikke skal behandle sager, der hører under det fagretlige system. Det er vi helt enige i. Men nævnet kan behandle klager om forskelsbehandling på arbejdsmarkedet for organiserede, som ikke får hjælp af deres faglige organisation. Desuden kan det behandle sager for arbejdstagere, der ikke er organiserede eller omfattede af en kollektiv overenskomst.

Der er det jo pudsigt at høre, at ikke mindst Venstre mener, at alle og enhver kan gå til domstolene. Det synes vi er rigelig flot at sige på sådan en nonchalant måde, og det er lidt hånligt over for de grupper, som har det svært nok i forvejen.

Det er meningen, at når en person kommer til nævnet og påstår, at hun eller han er blevet krænkede, så har nævnet uanset princippet om delt bevisbyrde pligt til at undersøge den påstand så langt, som det er nødvendigt i den enkelte sag for at træffe en forsvarlig afgørelse. De omkostninger, der måtte være for nævnet, afholdes selvfølgelig af nævnets midler, og hvis det forslag, som Socialdemokratiet fremsætter her, bliver gennemført, vil der være nogle mindre omkostninger for domstolene, som kan bruges af nævnet.

kl. 17.10

Hvis de ikke ligefrem er blevet fyret, skal nævnsbehandlingen set med vore øjne også være gratis for parterne, som vil tilhøre de absolut mest lavtlønnede grupper.

Jeg vil godt afslutningsvis opfordre regeringen til at tage lidt bedre imod forslaget, end vi har hørt fra ministerens side, så vi kan få implementeret ligebehandlingsdirektivet med en nødvendig klageadgang, og jeg vil også gerne opfordre til, at man under udvalgsarbejdet er positiv over for måske at finde en samlet løsning med både L 37 og L 40.

Der foregår jo forhandlinger flere steder i huset, og jeg kan se, at flere af de forskellige ordførere er gået her under behandlingen. Men jeg skal ikke undlade at sige fra både De Radikale og SF, at de støtter Socialdemokraternes forslag, og jeg vil godt takke alle, som er blevet her og især ministeren, som jeg synes kom med nogle tilkendegivelser, som i hvert fald giver mig et

spinkelt håb om, at vi nok skal finde en løsning, inden vi skal trykke på knapperne til det ene eller det andet eller måske begge forslag.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 5. november 2003, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 17.12
